

STRAŠIDLÁŘ

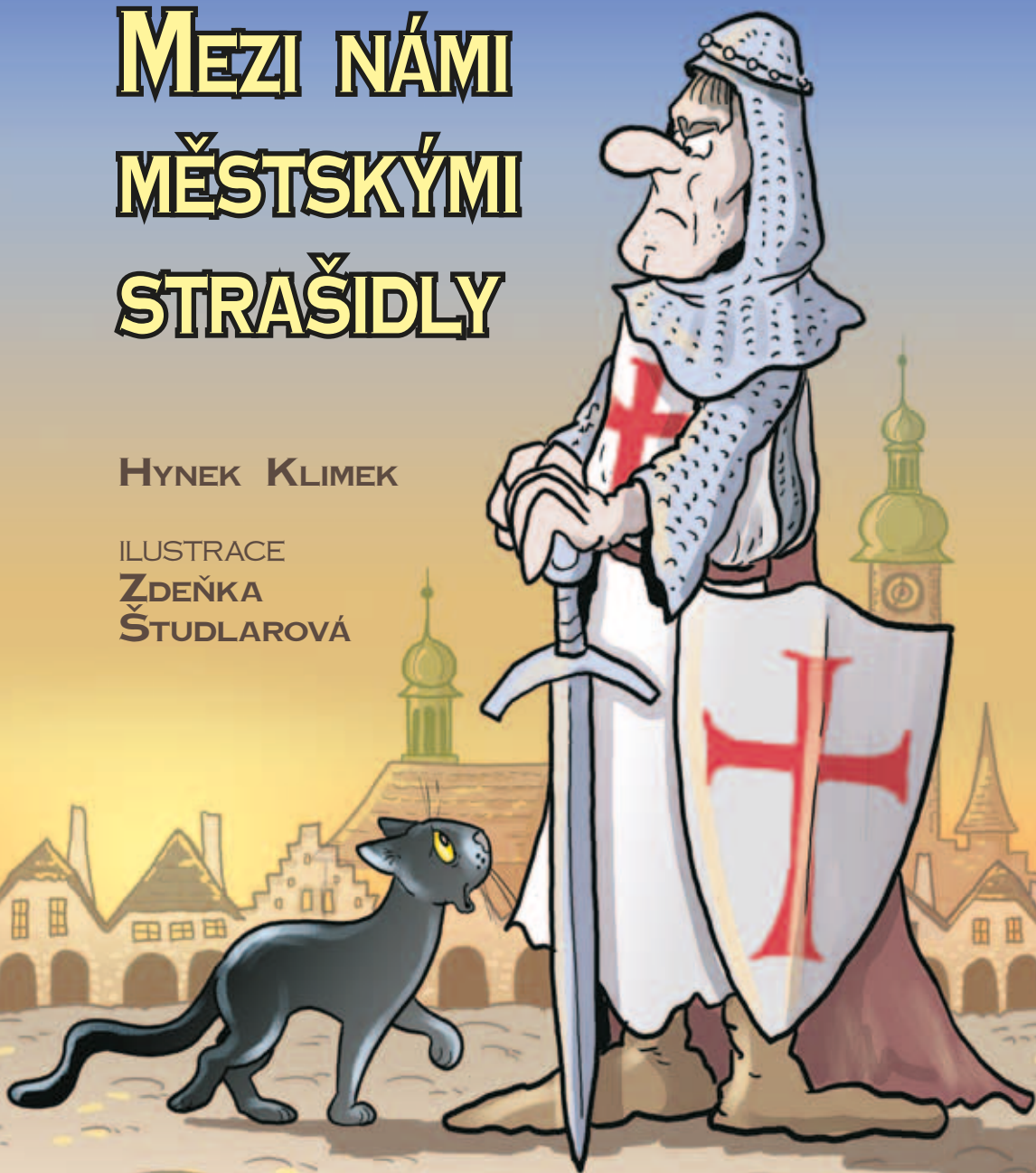
MEZI NÁMI MĚSTSKÝMI STRAŠIDLÝ

HYNEK KLIMEK

ILUSTRACE

ZDEŇKA

ŠTUDLAROVÁ

Hynek Klimek

STRAŠIDLÁŘ

Mezi námi městskými strašidly

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Vydala Grada Publishing, a.s. pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 5933. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Jazyková úprava Gabriela Janů
Návrh obálky Zdeňka Študlarová
Grafická úprava a sazba Jan Šístek
Počet stran 64
První vydání, Praha 2015
Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2015

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-247-9870-7 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9871-4 (ve formátu ePUB)
ISBN 978-80-247-5400-0 (print)

OBSAH

Průvodkyně se představuje	5
O Maryčce vyhnané z pekla	7
O červeném panáčkovi a rourácích	12
O nerozvážném řezníkovi a černé kočce	16
O okradeném lupičovi	20
O zkamenělých dívkách	22
O krkavčím otci	24
O pohřební káře a smutném kamelotovi	27
O strašícím učiteli a zvědavém přízraku	30
O prodané kráse	33
O nařikajících kamenech	39
O ztrestaném rytíři a sřaté krásce	44
O dívce oživlé v rakvi	48
O dalších městských strašidlech a tajemných jevech	50
O dalších městských strašidlech	58
Vypravěčka se loučí	64

PRŮVODKYNĚ SE PŘEDSTAVUJE

Říkají mi Maryčka a jsem z Ostravy. Bydlela jsem v Přívozu. Skoro se stydím přiznat, čím jsem se stala, jak špatně jsem naložila s životem. Každý den se trápím výčitkami, že jsem zmarnila talent a prohospodařila vrozenou inteligenci. Kam já to mohla dotáhnout! Čím vším jsem se mohla stát, mohla jsem být užitečná a lidé by si mě vážili. Dotáhla jsem to ale nejdřív na většinou lidí, kteří mě znali, opovrhovanou hříšnici a poté na strašidlo...

Prožila jsem hezké dětství, měla jsem hodné rodiče a řadu kamarádek i kamarádů. Po základní škole jsem začala studovat. Jenomže jsem se nechala svést k falešné představě, že důležitější než studium jsou zábava a radovánky. A také třeba i jen krátkodobé slastné prožitky, za které každý obvykle dříve či později tvrdě zaplatí. Říkala jsem si, že později není hned, tak proč to nezkusit a nevychutnat si nabízené, když mám příležitost. Podlehla jsem hloupé představě, že není třeba se namáhat, aby člověk byl šťastný a spokojený. Jak to bylo pošetilé!

Bylo mi sedmnáct let. Urvi si od života, co se dá, dokud jsi mladá a hezká, našeptávali mi proradní svůdci, a já jim uvěřila. Proč jen jsem se zachovala tak hloupě a nezodpovědně...

Ale dost stesků! Mám, co jsem si zasloužila. Alespoň vám teď mohu posloužit jako nenásledováním hodný příklad, jak lze promarnit život. To, že vám mohu vyprávět, mě neskonale těší. Přitom jsem vůbec nedoufala, že se někdy ještě dočkám něčeho potěšitelného a že k tomu dostanu příležitost. Samozřejmě ji využiji, jak nejlépe dovedu, a můžete si být jisti, že na to nikdy nezapomenu a budu si to navždy připomínat, i kdybych měla strašit ještě třeba tisíce let.

Provedu vás tajuplnými, přízračnými a nezřídka i děsuplnými zákoutími světa městských strašidel, mezi která patřím. Některá jsem poznala osobně, o mnohých jiných slyšela anebo jsem se o nich dozvěděla z různých, převážně prastarých knih a spisků. Patříme k početným strašidlům. Neznám město, ve kterém by se o žádném strašidle nevyprávělo, kde by se nevyskytovalo v některé z místních pověstí anebo pohádek.

Nemohu vám ovšem vyprávět zdaleka o všech. Takové vyprávění by bylo velice dlouhé a do rozsahu této knížky by se jistojistě nevtěsnalo, i kdybych byla velice stručná. A to nechci, protože stručnost by byla na úkor poutavosti. A já chci svou příležitost stát se vypravěčkou uchopit za pačesy, jak se za mých časů říkávalo a snad ještě někdo říká.

O MARYČCE VYHNANÉ Z PEKLA

Nejdříve vám dopovím svůj příběh. Už jsem vám řekla, že jsem se chtěla hlavně bavit a užívat si. Při jedné bujaré zábavě jsem vyskočila na dlouhatánský stůl a protančila bosá mezi püllitry, sklenicemi, talíři, popelníky a vším dalším, co na něm leželo, z jednoho konce na druhý.

Byla to vlastně velice dlouhá řada dohromady sražených stolů.

Moje taneční představení vzbudilo veliký ohlas. Rozpoutalo řadu obdivných výkřiků následovanou bouřlivým potleskem. Snad všichni, kdo tam byli, volali, abych takový tanec zopakovala. Neodmítla jsem a potom jsem přetančila po stolech ještě do třetice. Mělo to netušený ohlas. Snad každý mi chtěl něco objednat, cokoliv, co bylo v hostinci na výběr. Samozřejmě jsem ani zdaleka nemohla využít všechny nabídky.

Kdykoliv jsem tam ale zavítala znovu, vyzývali mě, abych na stole zatančila opět, a zase jsem nemusela útratu platit. Když se to o mém tančení rozkřiklo, zvali mě tancovat i do jiných hospod a dalších podniků. Vždycky jsem tančila ráda, a tak jsem neodmítla. Všude, kde mé vystoupení ohlásili předem, mívali plno. Já za to dostávala peníze a mohla je utrácet.

Studium jsem přitom zanedbávala natolik, že jsem na konci školního roku propadla, a ze školy mě vyloučili. Mohla jsem být

alespoň trochu bohatá, ale většinou jsem lehce nabyté peníze obratem utratila v kartách a jiných hazardních hrách.

Muži v hospodách nešetřili lichotkami ani obdivem. Zato stále více žen se na mě začalo mračit, ale mně to bylo jedno. Jen jsem se smála, když mi některé vyčetly, že odlákávám jejich muže od rodin do hospod k pochybné zábavě a pitkám. Jednou přišla jedna ustaraná žena do hospody za manželem a přede všemi mu vynadala, že zanedbává rodinu.

Mě se zamračeně zeptala, jestli mi není líto jejich dětí, které přijdou o tátu. Byla jsem v ráži a odsekla jsem jí něco nepěkného, co bych se nyní styděla opakovat, a vysmála se jí. Ona mě za to proklela. Byla to strašlivá kletba, zrcadlily se v ní celé její zoufalství a zloba. Jen jsem se ušklíbla. Když si potupeného manžela odváděla, spolu s jeho kumpány jsem se pobaveně smála. Netušila jsem, že se směji naposledy.

Objednali mi pak kořalku, prý na uklidnění, poté ještě jednu sklenku, abych jim znovu zatancovala na stole. Když jsem šla v noci domů, točila se mi hlava a cítila jsem se unavená. V jednom zákoutí jsem uviděla lavičku, a tak jsem na ni usedla, abych si odpočinula. Nevím, jestli to způsobila kletba či kořalka anebo obojí dohromady, ale nevnímala jsem, že je zima a mrzne.

Když jsem se probrala, stál u mě pekelník. Ale to už jsem byla jen duší, umrzla jsem. Čert byl o hlavu vyšší než já, se zakroucenými rohy, nesmírně ošklivý a také nesmírně silný. Popadl mě, sevřel pazoury a svištěl se mnou k pekelné bráně. Promrzlé tělo zůstalo schoulené na lavičce. Můj pozemský život skončil.

Vzápětí jsme byli v pekle a tam mě bez okolků hodili do kotle, pod kterým hořel oheň. Voda začala

být horká, po chvíli k nevydržení a zakrátko se začala vařit. Nepopsatelně to bolelo, ale vylézt jsem nemohla, protože kotel zakryli poklicí. Bylo to nesnesitelné a trvalo to převelice dlouho.

Až po jisté době, která mi připadala nekonečně dlouhá, mě čerti vylovili z kotle a byla jsem jako dřív. Ale to jenom proto, aby mě mohli zase trýznit od začátku, a patřičně jsem si to užila. Za nesmírně dlouhatánskou dobu byl zase konec, opět jsem byla jako na počátku a začalo to znovu.

Když jsem se počtvrté ocitla zase pohromadě a zdravá před kotlem, osvítil mě nápad a na chvíli jsem zapomněla na strašlivá muka, která mě zase čekají.

Čert, který měl mé trápení na starosti, byl ještě mladý. Zeptala jsem se ho, jestli bych mu raději nemohla zatancovat, než se vařit se v kotli. Otázka ho zaskočila.

Než stačil cokoliv odpovědět, vytrhla jsem se mu a začala tančit. Do té doby všichni, kteří mě viděli, tvrdili, že tančím znamenitě. Vsadila jsem na to. Čert měl nepochybně stejný názor, protože na mě zůstal civět. Dokonce se viditelně zálibně usmíval.

Jenomže zanedlouho na zasněného čerta příběhl samotný vládce pekla Lucifer. Praštil ho svým žezlem v podobě hnátu do hlavy mezi rohy a mohutným hlasem ječel o trulantech, až to burácelo celým peklem. Vzápětí

jsem se už zase vařila v kotli. Jenomže jsem již měla naději a nepodléhala jsem zoufalství jako předtím. Doufala jsem, že mě naděje nezklame, a to mě posilovalo.

Když jsem se znovu ocitla ozdravená u kotle, moje naděje ještě vzrostla. Nebyl tam totiž už samotný čert, který ho obsluhoval, ale spolu s ním i dvě mladé čertice. A že prý by chtěly, abych je naučila tancovat, jako to umím já. S Luciferem to údajně zařídily, protože je u něj jejich kamarádka, která ví, jak ho zaujmout a pozdržet.

Samozřejmě jsem neváhala, dala se do tance a broukala si k tomu taneční melodii. Čertice se snažily odkoukat, jak se při tanci pohybuji, a mladý čert zálibně podupával kopytem. Jenomže se zase přihnál rozlíčený Lucifer a křičel ještě více než předtím. Tak hrozitánsky, že se ze stěn i stropu pekla drolily kamínky. Ječel, že žádnou revoluci v pekle nestrpí. Rozkázal hodit čertice do kotle namísto mě, a jak byl rozohněný, ukázal na mě prstem, až mi ho málem vrazil do hrudi.

„A tuhle tu dál v pekle nestrpím! Ta je schopná převrátit nám ho naruby! Zanedlouho bychom tady snad namísto trápení hříšníků provozovali diskotéku nebo co! Vyhod'te ji z pekla ven a ať se ji sem už nikdo nikdy neodváží vpustit!“ hřimal.

Na jeho příkaz mě dva čerti odvěkli k pekelné bráně a vyšoupli mě ven. Co jiného mi zbývalo, než vrátit se na svět?

Do nebe jsem přece jít nemohla! Ani jsem to nezkoušela. Bylo mi jasné, že nebeská brána pro tak velkou hříšnici zůstane rovněž uzavřená. Třebaže jsem vyhrála nad peklem.

Takže jsem se vrátila na svět a toulám se místy, kde jsem žila. Jsem smutná, ale nestěžuji si. Vím, že pykám po zásluze. To, že bych ale dál někoho lákala do pochybných barů, heren nebo vináren a hospod a tančila tam na stolech, mě už ani nenapadne. S tím je konec. Jednoznačně vím, že už nikdy nebudu napomáhat zlu a nikomu již nikdy neublížím.

Nevím, jestli někdy dosáhnu odpuštění mých hříchů. Jestliže ano, patrně za velice dlouhý čas. Opět mám ale naději, alespoň doufám. Třeba si ji vylepším svým vyprávěním. Dá se přece počítat mezi dobré skutky, když někoho pobavím a poučím. Samozřejmě, že čím víc takových skutků bude, tím líp. Možná se přece jenom jednou dostanu do nebe.

O ČERVENÉM PANÁČKOVÍ A ROURÁCÍCH

Podobně jako v jiných městech v Čechách, na Moravě a ve Slezsku jsou také u nás v Ostravě spolu se mnou ještě i mnohá jiná strašidla a strašidylka. Kupříkladu červený panáček. Pokud byste ho chtěli vidět, zkuste to u Slezskoostravského hradu, kde pobývá nejčastěji.

Jednou ho tam zahlédla skupinka kluků, když kolem hradu procházeli. Uviděli otvor, kterým se dalo nahlédnout až do hlubokého sklepení pod hradem. U otvoru

se po zemi povalovalo několik starých zlatých mincí. Byly to dukáty. Kluci je chtěli posbírat, ale náhle se z otvoru vynořil mužíček v červeném plášti a s červeným kloboučkem na hlavě a zahrozil jim prstem.

„Neberte, co vám nepatří!“
křikl.

Kluci se nenadálého zjevení lekli a utekli. Jenomže po chvíli jim to přece jenom nedalo a k záhadnému otvoru se vrátili. Zlaté dukáty u něj stále ještě ležely. Avšak stalo se to samé, co předtím. Znovu je vylekal červený panáček, a tak nechali dukáty být a opět utekli.

Když si pak přece jen dodali odvahy a na místo se vypravili do třetice, dukáty tam už nebyly. Kluci rozmrzele koukali jeden

po druhém. Dva z nich nahlédli do otvoru, a když v hloubce pod zemí uviděli sklepení a v něm červeného panáčka, nevybíravými slovy mu spílali. Jeden z nich pak třetímu, který postával opodál, strhl z hlavy čepici a hodil ji do otvoru. Spadla až do sklepení. Dvojice kluků uličníků poté s jízlivým smíchem odběhla.

Třetí kluk zůstal prostovlasý chvíli strnule stát u otvoru, ve kterém zmizela jeho čepice. Když sebral odvalu, aby do něj také nahlédl, rovněž spatřil červeného panáčka. Omluvil se mu za své prostořeké kamarády a vzápětí vylétla vzhůru jeho čepice. Ne však prázdná. Byly v ní tři zlaté dukáty.

Nemeškal a běžel vyhledat své kamarády, aby se pochlubil dukáty, které dostal za odměnu od červeného mužíčka. Dvojice uličníků neotálela a úprkem se vrátila k hradu k tajemnému otvoru. Také do něj hodili své čepice. Po chvíli rovněž vylétly vzhůru, ale roztrhané na cáry. Dukáty od červeného mužíčka si nezasloužili. Naopak je potrestal za neomalenost, kterou si vůči němu dovolili.

O červeném panáčkovi toho vím mnohem víc, ale nezůstaneme přece jen u něj. Povím vám raději o dalších strašidlech. Stejně jako ve všech ostatních městech v naší zemi, jsou i v Ostravě rouráci. Patří mezi nejmladší druhy strašidel. Vyskytují se od doby, kdy se začaly používat trubky, tedy roury. Rouráci v rourách rourají. Určitě už jste nejednou slyšeli škrundání, bublání, tlučení i jiné zvuky v rourách, kupříkladu z potrubí ústředního topení nebo vodovodu. Nebo na záchodě, když jste spláchnuli. Právě tyhle neobvyklé zvuky v trubkách dělají rouráci. Rourají, a tím se snaží strašit.

Obvykle každé pořádné strašidlo vydává zvuk anebo směsici zvuků, podle kterých se dá rozeznat od ostatních. Jenomže když se objevili rouráci, rozličná kvílení, skučení, skřípění, sténání, rachocení, burácení, děsivé výkřiky a další zvuky

nahánějící strach už byly rozebrané, a tak rouráci začali rourat. Nic jiného k vylekání lidí neprovádějí. Rourákům to stačí, smířili se s tím a uspokojuje je to.

Rouráci se přitom dělí na tři druhy. Jsou rouráci vodomilové, zdržující se výhradně ve vodovodních trubkách. Jsou poměrně malí, průsvitní, čistotní a vypadají podobně jako maličkaté myšky. Také mají protáhlý čumáček, dvě ouška, ocásek a čtyři tlapičky.

Mnohem větší než vodomilové jsou rouráci spláskomilové. Ti jsou hrozná čuňata. Obývají kanalizační roury a také žumpy, septiky a kanalizační vpusti. Občas z kanalizace vylezou a lidé, kteří je spatří, si myslí, že vidí potkana nebo krysou. V nejednom případě se mýlí, spatřili rouráka spláskomila.

V trubkách a radiátorech ústředního topení žije třetí druh rouráků, rouráci mutanti. Jsou kombinací vodomilů a splaškomilů.

Někdy se může stát, že je-li rourák vodomil blízko kohoutku anebo baterie nad umývadlem či vanou, a někdo prudce roztočí vodu, neudrží se v trubce a vypadne. Aby se dostal zpátky do potrubí, bylo by nutné zavolat instalatéra, aby trubky rozpojil a rouráka pustil dovnitř. To ale většinou nikdo nezařídí. Rourák vodomil se v takovém případě obvykle smíří s nastalou skutečností. Pokud rovnou nesklouzne do sifonu a z něj do odpadního potrubí, vlezte do záchodové mísy, nechá se spláchnout a stane se splaškomilem.

Rouráci se rychle rozmnožili a je jich víc než šotků, kteří jsou také všude, ale ne ve skupinách jako rouráci, kteří jsou nyní ze všech strašidel již nejpočetnější.

